

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GUILLAUME APOLLINAIRE

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

Τό ήλλανδικό βόικι, ό «Αλμαρ», γύριζε από τή Γιάβα, φορτωμένο ζάχαρη κι' άλλα πολύτιμα είδη.

Έκανε σκάλα στο Σούθαμπτον κι' οί ναύτες πήραν άδεια να βγούν έξω.

Ένας άπ' αυτούς, ό Χάνρικ Βέρστηγκ, κουβαλούσε μιά μαίμου στο δεξί του όμο, έναν παπαγάλο στον άριστερό και, κάτ' άπ' τή μασχάλη του, ένα τόπι ινδικά ύφάσματα που σκόπευε να τά πουλήσει μαζί με τά ζωά του σ' αυτή τήν πολιτεία.

Είταν ακόμα άρχές τής άνοιξας και νύχτωνε νωρίς. Ό Χάνρικ Βέρστηγκ βάδιζε με σταθερό βήμα μέσ' άπ' τούς κάπως καταχνησμένους δρόμους που τό φώς του γκαζιού μόλις τούς φωτίζε. Ό ναύτης συλλογιζόταν τόν προσεχί γυρομό του στο Άμστερνταμ, τή μητέρα του που είχε να τή δει τρία χρόνια, τήν άρραβωνιαστικά του που τόν περιμενε στο Μονικαντάμ. Υπολόγιζε τά λεφτά που θάβγαζε άπ' τά ζωά του και τό ύφασμά του κι' έφαχνε να βρη τό μαγαζί στο όποιο θά πουλάγε αυτά τά έξωτικά του έμπορεύματα.

Στήν όδό Άμφο Μπάρ, ένας κύριος πολύ καλοντυμένος τόν πλησίασε και τόν ρώτησε άγγλικά άν ήθελε να τού πουλήση τόν παπαγάλο του.

— Αυτό τό ζωό, τού ειπε, μου χρειάζεται. Έχω άνάγκη από κάποιον ό όποιος να μου μιλάει, χωρίς να πρέπει να τού άπαντάω. Ζω όλομόναχος.

Όπως οί πιδ πολλοί Όλλανδοί ναύτες ό Χάνρικ Βέρστηγκ μιλούσε τ' άγγλικά. Έδωσε μιά τιμή για τόν παπαγάλο του με τήν όποία συμφώνησε ό άγνωστος.

— Ακολούθησέ με, ειπε ό τελευταίος. Κάθομαι πολύ μακριά. Θα βάλω μόνος σου τόν παπαγάλο σ' ένα κλουβί που έχω σπίτι μου. Θα μου δείξεις εκεί και τά ύφασμάτά σου κι' άν μου άρέσουν θα τ' αγοράσω.

Χαρούμενος γι' αυτό του τό συναπάντημα, ό Χάνρικ Βέρστηγκ άκολούθησε τό τζέντλεμαν. Στο δρόμο, με τήν έλπίδα ότι θα τού τήν πουλάγε κι' αυτήν, άρχισε να τού εκθειάζει τή μαίμου του, λέγοντας πως είταν από μιά πολύ σπανιάράτσα, από εκείνες που εγκληματίζονται εύκολα στήν Άγγλία και που άφοσιώνονται στον κύριό τους.

Μά σέ λίγο, ό ναύτης έπαψε να μιλάει. Είδη πως πήγαιναν χαμένα τά λόγια του, γιατί ό άγνωστος δέν τού άπαντούσε και φωνάζον μάλιστα πως ούτε καν τόν άκουγε.

Έξακολούθησαν τό δρόμο τους σιωπηλοί, ό ένας δίπλα στον άλλο. Μονάχοι, νοσταλγώντας με θλίψη τά δέντρα, τά παράθυρα κανενός έξοχικού σπιτιού και άκουγαν ν' άντηχει, μακριά, από τή θάλασσα, ή πένθιμη κραυγή τής σειρήνας ενός βαποριού.

Ό άγνωστος στάθηκε μπρός σε μιά πόρτα με γρίλλιες, έβγαλεπό τήν τσέπη του ένα μάτσο κλειδιά, και άνοιξε τήν πόρτα, που τήν ξανάκλεισε μόλις ό Χάνρικ Βέρστηγκ τήν προσέπερασε.

Στό ναύτη όλ' αυτά είταν κάνει έντύπωση. Μόλις ξεχώρισε στο βάθος τού κήπου μιά μικρή βίλλα, πολύ κομψή, μα που τά κλειστά της παράθυρα δέν άφηναν να βγαίνει έξω κανένα φώς.

Ό σιωπηλός άγνωστος, τό άκατόικητο σπίτι, όλ' αυτά είταν πολύ πένθιμα. Μά ό Χάνρικ Βέρστηγκ θυμήθηκε ότι ό άγνωστος κατοικούσε μόνος του :

— Θάνε κανέναν ιδιότροπος ! σκέφτηκε, κι' έπειδή ένας όλλανδός ναύτης δέν είνε τόσο πλούσιος ώστε να τόν παρυσύρου για να τόν ληστεύουν, ό Χάνρικ αίσθάνθηκε ντροπή για τούς φόβους του.

— Αν έχεις σπέρτα άναψη ένα και φέρε, ειπε ό άγνωστος βάζοντας ένα

κλειδί στην κλειδαρότρυπα τής πόρτας τής βίλλας.

Ό ναύτης ύπάκουσε και μόλις μπήκαν μέσα, ό άγνωστος έφερε μιά λάμπα ή όποία φωτίσε ένα σαλόνι έπιπλασμένο με πολύ γούστο.

Ό Χάνρικ Βέρστηγκ δέν είχε πιά κανένα φόβο. Είχε μάλιστα τήν έλπίδα ότι ό άλλόκοτος πελάτης θ' αγοράζε κι' ένα καλό μέρος από τά ύφασμάτά του.

Ό άγνωστος, που είχε βγει από τό σαλόνι, γύρισε κρατώντας ένα κλουβί.

— Βάλε εκεί τόν παπαγάλο σου, ειπε, δε θα τόν βγάλω έξω παρά όταν θα ήμερώσει και θα μάθει να λέει αυτά που θέλω εγώ.

Έπειτα άφού έκλεισε τό κλουβί, μέσα στο όποιο άγρίωσε τό πουλί, παρακάλεσε τό ναύτη να πάρει τή λάμπα και να περάσει στη διπλανή κάμαρη, όπου βρισκόταν, καθώς τού ειπε, ένα τραπέζι κόμοδο για ν' άπλώσει τά ύφασμάτά τι υ.

Ό Χάνρικ Βέρστηγκ ύπάκουσε και πέρασε στην κάμαρη που τούδειξε. Άμέσως άκουσε τήν πόρτα να ξανακλείνει πίσω του και να κλειδώνεται. Είταν φυλακισμένος.

Κατάπληκτος, άπόθεσε τή λάμπα στο τραπέζι και θέλησε να ριχτεί άπάνω στην πόρτα για να τήν βουλιάξει. Μά μιά φωνή τόν έκανε να σταθεί :

— Σε σκοτώνω άν κάνεις ένα βήμα, ναύτη !

Υψώνοντας τό κεφάλι ό Χάνρικ, είδη από ένα φεγγίτι που δέν τόν είχε προσέξει ακόμα, τήν κίνη ένός ρεβόλβερ στραμμένη προς αυτόν. Περίτρομος στάθηκε.

Δέ μπορούσε να παλαίσει, ν' άντισταθεί τό μαχαίρι του δέν τού χορηγούσε σ' αυτή τήν περίσταση κι' ένα ρεβόλβερ ακόμα θα τού είταν άχρηστο.

Ό άγνωστος, στο έλεος τού όποιου κραμόταν ή ζωή του, προστατευόταν από τόν τοίχο, που είταν πιά στο φεγγίτι από τόν όποιο έπέβλεπε τό ναύτη κι' τόν όποιο μονάχο τό χέρι με τό ρεβόλβερ περνούσε.

— Άκούσέ με, τού ειπε ό άγνωστος, και ύπάκουσε. Η άναγκαστική ύπηρεσία τήν όποία θα μου κάνεις θα σου πληρωθεί. Δέ μπορείς ν' άρνηθείς. Πρέπει να με ύπακούσεις χωρίς διαταγμούς γιατί άλλιοιως θα σε σκοτώσω σε κύλλο. Άνοιξε τό συρτάρι τού τραπέζιου... Ηρίσκεται εκεί ένα ρεβόλβερ με πέντε σφαίρες...

Ό Όλλανδός ναύτης ύπήκουσε σχεδόν άσυνειδήτως. Η μαίμου, άπάνω στον ώμο του έβγαιζε κραυγές τρόμου κι' έτρεμε όλόκληρη. Ό άγνωστος εξακολούθησε :

— Υπάρχει ένα παραπέτασμα στο βάθος τής κάμαρης. Τράβηξέ το.

Τό παραπέτασμα τραβήχτηκε. Ό Χάνρικ είδη τότε ένα κρεβάτι, άπ' όπου, θεμένη χειροπόδαρα, με τό στόμα φιωμένο μιά γυναίκα τόν κοιτούσε με μάτια γεμάτα άπελπισία.

— Λύσε ότ ή γυναίκα, ειπε ό άγνωστος, και βιάλ' τής τό φιωτόρο.

Μόλις έγινε κι' αυτό, ή γυναίκα που είταν πολύ νέα κι' είχε μιάν ό κορφή θαυμαστή, έπεσε γονατιστή προς τό μέρος τού φεγγίτι φωνάζοντας :

— Χάρου, μου έστησε μιά έτιμη παγίδα ! Με παρυσύρε σ' αυτή τή βίλλα για να με δολοφονήσεις. Μου έλεγε πως τή νοίκιασες για να παρυσύμε τούς πρώτους μήνες τής συμφιλίωσώς μας. Νόμιζα ότι είχες πιστέψει πιά, ότι είσουν βέβαιος ότι δέν ύπηρε ποτέ ένοχος, ότι δέν σε άπάτησα ποτέ !.. Χάρου ! Χάρου ! είμαι άθώα...

— Δέ σε πιστεύω ! ειπε ξερά ό άγνωστος.

— Χάρου, είμαι άθώα ! ξανάπε με μιά φωνή πνιγμένη ή νέα κυρία.

— Αυτό είνε τά τελευταία σου λόγια. Έχω κάποιον που θ' άποστηθίσει με προσοχή και θα μου τά ξαναλέει σ' όλη μου τή ζωή. (Και ή φωνή τού άγνωστου τρέμολιωσε λίγο, μα άμέσως ξυνάγινε σταθερή κι' εξακολούθησε) Γιατί σ' αγαπά ακόμα, γιατί άν σ' αγαπούσα λιγότερο από πριν θα σ' έσκοτώνα ό ίδιος.

...Χάρου, είμαι άθώα !..

Ό ναύτης σφαιρίστηκε κάτω με τρυπημένο τόν κραταφο !..

Μά αυτό μου εινε τώρα αδύνατο...

Και στρεφόμενος προς τὸ ναύτη τοῦ εἶπε :
— Τώρα εἴς ναύτη, ἀν ὡς πού νὸ μετρήσω ἐγὼ ὡς τὸ δέκα, δὲν ἔχεις φωτινὴ μὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς γυναίκας θὰ σὲ ξαπλώσω νεκρὸ στὰ πόδια τῆς. Ἐνα, δύο, τρία...
Καὶ πρὶν ὁ ἀγνωστος προφτάσει νὰ μετρήσει ὡς τὰ τέσσερα, ὁ Χάνρικ ξετρελλαμένος, ἔρριξε ἀπάνω στὴ γυναίκα, πού, πάντοτε γονατιστή, εἶχε καρφώσει τὰ μάτια τῆς σ' αὐτόν. Ἡ σφαῖρα τῆ βρῆκε στὸ μέτωπο καὶ ξαπλώθηκε κάτω στὸ πάτωμα μὲ τὰ μούτρα Ἀμέσως, ἕνας ἄλλος πυροβολισμὸς ἀντίχρησε ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ μὴ σφαῖρα βρῆκε τὸ ναύτη στὸ δεξιὸ κρόταφο. Σωριαστικὴς πλάϊ στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ μαϊμού βγάζοντας διαπεραστικὴς κραυγὲς τρόμον, κρῖφτηκε μεσ' στὴ μπλοῦζ' του.

Τὴν ἄλλη μέρα, μερικοὶ διαβάτες πού ἀκουσαν παραδόξως κραυγὲς νὰ βγαίνουν ἀπὸ μὴ βίλλα τοῦ Σουθαμπτον εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἐσπευσε ἀμέσως ἐπὶ τόπου καὶ παραβίασε τὶς πόρτες τῆς βίλλας.
Βρῆκαν τὰ πτώματα τῆς νέας κυρίας καὶ τοῦ ναύτη. Ἡ μαϊμού, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ μπλοῦζα τοῦ ἀφέντη τῆς, κήδηξε στὴ μύτη ἐνὸς ἀστυνομικοῦ. Τοὺς τρόλαξε ὁλους τόσο, ὥστε μερικοὶ, κάνοντας πίσω, τῆ χτύπησαν μὲ τὰ ρεβολβέρ τους.
Ἐγινε ἀνάκριση Ἐἴταν φανερὸ πὼς ὁ ναύτης, ἄφου σκότωσε τὴν κυρία, αὐτοκτόνησε. Ὡστόσο, οἱ περιστάσεις τοῦ δράματος φαινόντουσαν μυστηριώδεις. Ἡ ταυτότης τῶν δυὸ πτωμάτων ἐξακριβώθηκε εὐκόλα, κι ὅλο ἀναρωτιόντουσαν πὼς ἡ Λαίδη Φίνγκχαλ, σύζυγος ἐνὸς Ἀγγλοῦ πατρικίου, βρέθηκε μόνη, μέσα σ' ἕνα ἐξοχικό ἀτομονωμένο σπίτι, μ' ἕνα ναύτη πού μόλις τὴν περασμένη μέρα εἶχε φτάσει στὸ Σουθαμπτον.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς βίλλας δὲ μπόρεσε νὰ δώσει καμμιά πληροφορία πού νὰ διαφωτίσει τὴν ὑπόθεση. Τῆ βίλλα του τὴν εἶχε νοικιάσει, ὀχτὼ μῆνες πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, σὲ κάποιον Λεγόμενον, ὅπου τοῦ εἶπε, Κόλλινς, ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ. Ἡ ἀστυνομία στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν βρεῖ. Εἶχε κατὰ τὶς πληροφορίες τοῦ ἰδιοκτῆτου μὴ μακριὰ ξανθὴ γεννειάδα, πού ἐξαιρετα μπορούσε νάταν ψεύστη.

Ὁ Λορδος Χάρου Φίνγκχαλ ἐφτασε τσακισμένος ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Λάτραινε τὴ γυναίκα του κι ὁ πόνο του ἔκανε ὅσους τὸν ἔβλεπαν νὰ τὸν λυποῦνται. Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτε κι αὐτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ, τραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κόσμο. Ζούσε σ' ἕνα σπίτι του στὸ Κένσιγτον χωρὶς ἄλλη συντροφιά ἐκτός ἀπὸ ἕνα βραυδὸ ὑπέρητη κ' ἕναν παπαγάλο, ὁ ὁποῖος τοῦ φώναζε ὀλοένα:
— Χάρου, εἶμαι ἀθώα!

Γκυγιώμ Ἀπολλιναιρ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

- Ἡ Ζυρίχη ἐχορησιμοποίησε πρώτη τὴ γραμματόσημα τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1843.
- Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα περιέχει 65 ο) ο) ὕδατος.
- Ὁ Ρωμπιτρανὰθ Ταγκὸρ παίζει εἰς ἕνα κινηματόγραφον ἀστυνομικοῦς ρόλους.
- Τὰ νύχια μεγαλώνουν ἕνα χιλιοστὸν τὴν ἐβδομάδα μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, κατόπιν δὲ πολὺ ὀλιγώτερον.
- Ἀν ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐκοίταε τὰ νύχια του θὰ ἐφθαναν σὲ μῆκος 40 μέτρων!
- Κάθε τρία χρόνια ἡ Νέα Ζηλανδία ἐξάγει χρυσὸν ἀξίας 50 ἑκατομμυρίων λιρῶν. Τὸ πρῶτο χρυσορυχεῖον στὴ χώρα αὐτὴ ἀνεκαλύφθηκε τὸ 1842.
- Στὸ ἀνάκτορο τοῦ Δόγη τῆς Βενετίας ἄρκεται ὁ μεγαλειότερος πῖναξ ζωγραφικῆς. Ἐχει ὕψος 34 ποδῶν καὶ μῆκος 48.
- Τὸ πρὸ ὑπέροχο κτίριο ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως εἶνε τὸ Τὰξ Μαχάλ στὴν Ἀγκρα τοῦ Ἰνδοστάν. Ἐχει σχῆμα ὀκταγώνου κι εἶνε κατασκευασμένο ἀπὸ καθαρὸ μάρμαρο. Γιὰ τὴν κατασκευὴ του χρειασθῆκαν 20 χρόνια, κι ἐργάσθησαν 22 000 ἀνθρώποι. Ἐκτίστικος δὲ 4.000 000 λίρες.
- Γιὰ νὰ γυρίση κανεὶς ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ἀνακτοροῦ τοῦ Βασιλέω τῆς Ἰσπανίας θὰ χρειασθῆ τέσσερες ἡμέρες!
- Στὴν Ἰσπανία κάθε χρόνον σκοτώνονται στὶς ταυρομαχίαις 5.000 ἄλογα καὶ 1.000-1 200 ταῦροι.
- Ἐνας Γερμανὸς μαθηματικὸς ὑπελόγησε ὅτι τρεῖς τόννοι θα λασανισθῶ νεροῦ περιέχουν χρυσὸν ἀξίας μισῆς πέννας. Ἀν καταβῶθαινε δηλαδὴ κανεὶς νὰ συγκεντρώσῃ τὸν χρυσὸν ὅλης τῆς θαλάσσης θὰ εἶχε ἕνα «κ' βον» χρυσῶν μῆκους 718 μέτρων καὶ ἀξίας... 280.000 000 000 000 λιρῶν.
- Ἐνα ἐργαστάσιον στὴ Σουηδία παράγει 25.000.000.000 σπῖρτα μὲ 10 τόννους φωσφοροῦ.
- Ὁ Κλοποστὸς, ὁ Γερμανὸς ποιητῆς, ἐπούλησε στὸν ἐκδότη του τὸ περίφημο ἔργον τοῦ ἡ «Μεσσίας» ἀντὶ ἐνός... ζευγαριοῦ παπουτσιῶν!

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τοῦ Αὐγουστου Μπριζέ

Πατῶ τὴ χῶμα σου γλυκεῖ! Βρεττανὶ ἀγαπημένη,
καὶ τὴ παλὰ τὴ στέρνα σου τὴ χιλιοπατημένη
μὲρος σου χερσοτόποι ἔρημοι σὶν τέρη γεννημένοι
ὅπου ἡ γουστῆρα ἀνάλαφα τὸ μεσομῆρι μπαίνει
σιωπῆ βαρεῖ, μονότονη, κουραστικὴ κι ὄτ' ἕνα
ποῦλι νὰ στεῖλῃ γύρω του τραγοῦδια μαγεμένα,
μὰ μόνο ὁ γρύλλος τρέχοντας στὰ χαμοκλάδια πέρα
μὲ τὸ γλυκὸ του λάλημα γιομίζει τὸν ἀέρα.
Στὴ μακρινὴ πατρίδα μου μὲ τὰ πολλὰ κοπάδια
εἶνε τρέχουμένα νερὰ καὶ πρόσινα λειβάδια,
λόγγοι πικροὶ καὶ πρόσινα ψηλὰ κλαριά ὑψωμένα
πρὸ οἱς φωλιπὲς τους κρῖθονται ποῦλιὰ κυνηγημένα.
Παῖδάκι ἀκόμα ξέγνοιαστο εἶλλα παιδιὰ ἀκολουθώντας
γυμνὸς περνοῦσα τὸ ἥνωχο ποτάμι κολυμπώντας
κι ἀντίκριζα μικρὰ ποῦλιὰ πρὸ στεκονταν ἀνδρία
στῶν προδίων βελανιδιῶν ἀπάνω τὰ κλωνάρια...
Ἄχ! Ὅταν ἕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια σὲ τόπους ξένους
ξινδεῖδα σὶν Βρεττανίη μου τοὺς σπάρτους ἀνθισμένους
καὶ κάποιος γέρος κελτικὸς βοσκὸς στὸ δρόμο πέρα
μοῦ φώναζε χαρούμενος σὰ μ' εἶδε «Καλημέρα!»
κι ἐνῶ μιλοῦσαμε γιὰ τὰ σπατά καὶ προβάτ' τους
ἦρθαν κι ἄλλοι Βρεττανίη μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά τους,
τότε σὰ ρέμα ἀκράτητο ε' ἀξέχαστο αὐτὸ βράδι
τὸ πεῖδ γλυκὸ μου ὄνειρα μὲ κύκλωσαν κοπεδι,
ἔλεα πὼς ἦμον χαρωπὸ παῖδάκι κι ἄβελὰ μου
τὰ δάκρυα μοῦ σταμάτησαν στὸ στόμα τὴ λαλιά μου..

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Τοῦ Β. Σόγκω

Ἡ μονοπῖτ'ια πρόσινα, βροντὰ
λαγκάδια, κάμποι, λόγγοι δασομένοι,
βουβὰ γιατί εἶστε; - Ἐκεῖνος πού συχνὰ
περνοῦσε τόωα δὲ διαβαίνει.
- Γιατὶ στὸ παραθύρι δὲ γροικῶ
κανέναν κι εἶν ὁ κῆπος γραμμένος,
ὁ νοικοκύρης πού'νε, σπιτικό;
- Δὲν ξέρω, κάποιον ἄλλοῦ ἀπορηνημένος.
- Ἀγρόπνα σκύλε. - Τώρα εἶν ἄδειανὸ
τὸ σπίτι. - Γιατὶ κλαῖς ἀπελιρυσμένο,
παιδάκι; - Τὸν πατέρα μου θρηνώ.
- Κι' εἴς, γυναίκα; - τὸν ξενπεμένο.
- Ποῦ πήγε; - Στὸ σκοτάδι περβαεῖ.
- Κόματα μ' ὄρη ἀφοροεφανωμένη,
ποῦθε ἔρχεστε; - Ἀπ' τὸ κάτεργα. - Καὶ τί
φέρνετε ἐδῶ; - Μὴ κῶσα πεταμένη.

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Ὁλόγγορα ἀπ' τὸ σπιτί ὅπου γεννήθηκα
τὸ κλῆμα πρόσινα ἄπλωνε κλωνάρια
κι οἱ ῥῶγες οἱ χουλιπὲς πρὸς τὸ παρῶθρο
τραβοῦσαν τὰ ποσλάκια ἀνάγια-ἀνάγια.
Ἡ μάνα μου τὸ χέρι τῆς ἀπλώνοντας
μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλια,
καθὼς ἐμεῖς φωνάζαμε χαρούμενα,
μὰς ἐκοβ' ἀπ' τὸ κλῆμα μὰς σπαφύλια.
Πετάζαν τὰ ποσλάκια, ἡ μάνα πέθανε,
μαρῶθηκε τὸ γέρικο τὸ κλῆμα,
τώρα χορτάρια φύτρωναν σὶν πόρτα μας
κι ἐγὼ θρηνώ κριτάζοντας τὸ μνήμα.

ΓΡΑΦΩ...

Τοῦ Φρανσουᾶ Κοκπέ

Γράφω κοντὰ στὴ λάμπα μου μὲ τὴν ψυχὴ θλιμμένη.
Κοντὴ, σκωμένη, ἀσπρόμαλλη καὶ μαροφορεμένη
σὲ πολυθρόνα κόκκινη στὸ εἶκάκι τῆς κοντὰ
κάποιαν εἰκόνα μου παλιὰ ἡ μάνα μου κοντὰ
καὶ συλλογιέται τὴ σκληρὴ τοῦ χωρισμοῦ μὰς ὥρα
πρὸ ἀπὸ τὸ σπιτί μου ἔφυγα κι εἶμαι μακριὰ τῆς τόωα,
καὶ ξέρει πὼς τέτοιον καιρὸ κλεισμένους πᾶντα μένω.
Ἦστερα ἀθόρυσθα κι ἄργα μὲ βλέμμα θολωμένο
ῥίχνει δαυλιὰ σὶν φλογερὴ φ' τὰ τὴν ἀναμμένη.
Μάνα μου, ἀπ' διες χωριτὰ σὺ εἶσαι βλοσυμένη!...

Μεταφράσεις Γ. Κοτς οὐλα

